

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Cirkler

Citation: Larsen, Karl: "Cirkler", i Larsen, Karl: *Cirkler*, 1893, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_03-shoot-idm140694311658160/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Cirkler

strasse møder Tiergartens fineste Portion op i fashionable Ekvipager, Potsdamer-, Königsgrätzer- og Leipzigerstrasse sender Sporvogne, Drosker og Arbejdskøretøjer i Mængde; her er den beredne Schutzmann midtvejs ude med sin snart løftede, snart sænkede højre Haand udmærket paa sin Plads, og Plafonden bag hans Stade bliver ofte forskræmte Fodgængere en kærkommen Tilflugt.

Da min Ven og jeg skulde til at gaa over, greb Halling om min Haand og med et Nik imod den anden Side af Torvet, sagde han: «Saaledes gaar en Strateg!»

Jeg fulgte hans Blik og saac en høj, mager General, noget dukket i Holdningen gaa igennem Vognmyldret, der ligesom veg til Side omkring ham. Halling paastod at have set det lynsnare Øjekast, med hvilket han uden at løfte Hovedet havde beregnet alle Køretøjernes forskellige Baner for at kunne skride over saa roligt, som Semiterne, da Moses skilte røde Havets Bølger for dem. Det var Moltke.

Han lignede en Mumie, hyllet i preussisk Generalsuniform, men med levende Øjne. — Det gør dog et eget Indtryk saaledes at se en

stor Del af en hel Nations Udvikling, af dens Pligtudfoldelse og Flid, dens Dygtighed og Held, passere forbi en i et Menneskes Skikkelse, med Orden om Halsen og saa nær, at man kunde røre ved dens Kappe --- om man turde!

Og Bismarck! Den store Mængde Billeder og Buster af ham giver kun et fattigt Indtryk af, hvorledes denne Gigant saae ud. Lenbach og Begas er de eneste, som i deres Arbejder har grebet noget af den Brutalitets Poesi, der adlede hans Fremtoning. Naar han red, følte man, den svære Hest havde noget at gøre alene med at bære ham, mens Tøjlerne laa med skødesløs Vægt i en rolig samlet Haand, der i et Nu kunde bringe det mægtige Dyr til at staa som en Slave. Og jeg skal aldrig glemme det Smil, jeg engang saac brede sig fra Mund og Øjne ud over hele hans Ansigt, da en fremmed Diplomat hilste paa ham. Det var paa en Gang jovialt og overlegent, godmodigt og tyrannisk, i Stand til i næste Øjeblik at omskiftes til det Udtryk, med hvilket man egenhændig smider en Bølle ned ad Trapperne. Mange undrede sig i sin Tid over den